

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa A. Ł.

przeciwko "P." w K.

o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 kwietnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 28 stycznia 2016 r., sygn. akt V Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 stycznia 2016 r., sygn. akt V Pa (...) Sąd Okręgowy w K. w sprawie z powództwa A. Ł. przeciwko „P.” w K. o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy, w wyniku apelacji pozwanej, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w K. z 21 lipca 2015 r., sygn. akt (...) w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 17 282,76 zł, zamiast pierwotnie orzeczonej kwoty 41 670,65 zł. W pozostałym zakresie Sąd oddalił apelację pozwanej, jak również oddalił w całości apelację powoda.

Sąd odwoławczy uznał, że Sąd Rejonowy błędnie pominął dyspozycję art. 47¹ k.p. i przyznał odszkodowanie za cały okres pozostawiania pracownika bez pracy, który przekraczał okres trzech miesięcy wskazany w przywołanym powyżej przepisie. W ocenie Sądu drugiej instancji treść tego przepisu nie rozróżnia sytuacji pracownika objętego ochroną szczególną, o której mowa w art. 39 k.p. od sytuacji

innych pracowników. Sąd Okręgowy wskazał ponadto, że znane mu jest orzecznictwo Sądu Najwyższego, w którym dopuszcza on zasądzanie odszkodowania na rzecz pracownika w kwocie przekraczającą maksymalną wysokość, określoną w art. 47¹ k.p., jednak wyjątki te nie mogą zostać zastosowane do przedmiotowej sprawy, bowiem dotyczą one całkowicie odmiennych sytuacji i stron postępowania.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył skargą kasacyjną powód w części, w której Sąd odwoławczy przychylił się do apelacji pozwanej i obniżył wysokość przyznanego powodowi odszkodowania.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na następujące zagadnienie prawne: „czy w przypadku zasądzenia przez sąd na podstawie art. 477¹ k.p.c. odszkodowania, w miejsce roszczenia o przywrócenie do pracy zgłoszonego przez pracownika objętego ochroną przewidzianą w art. 39 Kodeksu pracy, w procesie wytoczonym przeciwko pracodawcy niebędącemu w upadłości, ani likwidacji, ma zastosowanie art. 47¹ Kodeksu pracy w zakresie, w jakim przewiduje on ograniczenie kwoty odszkodowania do wysokości wynagrodzenia pracownika za okres do 3 miesięcy?.

Pozwana nie składała odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty

świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r.,

III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej. Przy czym wymóg ten jest uzasadniony publicznymi celami rozpoznania przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2007 r., V CSK 356/07, LEX nr 621243). Ograniczenie się przez skarżącego do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zagadnienie prawne nie zostało przedstawione bez odniesienia się do ogólnych problemów interpretacyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

Skarżący nie wykazał, aby w sprawie rzeczywiście zachodziły podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący nie uzasadnił w należyty sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wskazał on co prawda przepisy prawne i swoje wątpliwości związane z ich zastosowaniem przez Sąd Okręgowy, jednak nie wykazał, aby przepisy te budziły szczególne problemy interpretacyjne, które wymagałyby rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. W nader lakonicznym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, pełnomocnik powoda nie zdołał przekonująco wykazać, że rozstrzygnięcie sformułowanego przez niego zagadnienia prawnego będzie miało wpływ na rozwój prawa oraz praktyki sądowej, zwłaszcza, że istnieje już orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące zastosowania art. 47¹ k.p. do odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę wobec pracownika objętego ochroną, o której mowa w art. 39 k.p. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2011 r., sygn. II PK 76/11, LEX nr 1165994, na który powoływał się Sąd Okręgowy).

W tej sytuacji należy ocenić, że argumentacja przedstawiona przez skarżącego stanowi jedynie polemikę z ustaleniami poczynionymi przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku i jako taka, nie może stanowić podstawy do

przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Stan prawny niniejszej sprawy jest jednoznaczny i nie budzi żadnych wątpliwości.

Wobec powyższego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania okazał się niezasadny.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

I.n